CHRISTIANITAS

Slovensko už nie je kresťanská krajina – a na to sa treba zamerať

Matej Gavlák

4. augusta 2021 ✣ ***Spoločnosť***

Zdroj: archív redakcie Christianitas.sk

Znesvätené kostoly nasprejovanými vulgárnymi LGBT / trans heslami môžu symbolizovať novú fázu ateizácie a úpadku našej spoločnosti. Prvú ťažkú facku dostali kresťania na Slovensku v *Referende o rodine* v roku 2015, kedy sa ho zúčastnilo len nejakých 20 % obyvateľov. Vtedy sme si začali uvedomovať, že takzvané „kresťanské Slovensko" sa nám stráca pred očami. Iste, ľudia už predtým žili kadejako, ale spoločnosť, Cirkev a kresťania to odmietali brať do úvahy a vnímali to ako akúsi nepodstatnú odchýlku od normálu.

Ešte v roku 2010 kolovala internetom taká vtipná, no milá mapa s názvom „*Ako vníma Vatikán Európu*". Taliansko bolo označené ako „*the Papal state*" – „*pápežský štát*", z Chorvátska bol „*druhý Vatikán*", z Írska bola „*naša Británia*", kým Portugalsko bolo označené ako krajina, kde sa zjavuje Panna Mária. A Slovensko? Boli na ňom napísané tieto dve slová:

„*Good people*" – „*Dobrí ľudia*".

Je preto neuveriteľné, kam sme sa odvtedy ako národ dostali. Väčšina našich známych žije zle. Slovné spojenie typu „*frajer mojej mamy*" už možno počuť nielen medzi bratislavskou mládežou, ale prakticky po celej krajine. Malé deti bývajú jeden týždeň u mamy a jej frajera a druhý týždeň u tata a jeho frajerky (homosexuálnu terminológiu tu zatiaľ neuvádzame, ale aj to príde). Z takto vychovaných detí sa, samozrejme, úprimní kresťania – „*dobrí ľudia*" – nestávajú a ani nestanú. Stávajú sa z nich bezduché bytosti, ktoré svoje „duchovno", svoju kultúru a identitu hľadajú všade inde mimo kresťanstva.

Dnes už vieme, že striktné delenie na muža a ženu je mimo biologického v prvom rade kresťanským pojmom. Čím sme od kresťanstva vzdialenejší, tým fantastickejšie termíny „rodovej identity" počúvame. Slová ako „homosexuál" a „bisexuál" sú na Západe už takmer zastarané, pretože slovník pojmov sa neustále rozširuje. A mladí ľudia bez rodiny, bez správneho vedenia, bez viery, tradície a národnej kultúry na to

počúvajú. Tak napríklad 23-ročná dcéra newyorského guvernéra Andrewa Cuoma, Michaela, sa na svojom Instagrame pochválila, že sa po novom identifikuje ako „demisexuálka“.

Nápisy ako „Boh je trans“ nemohli vzniknúť v roku 2010. Prečo? Na to, aby sa ľudské duše vyformovali do takéhoto biedneho stavu bolo treba presne oných desať rokov. Desať rokov neúprosnej pseudoliberálnej propagandy, desať rokov tvrdého ničenia rodín pod zámienkou „slobody“, desať rokov plazivej protikresťanskej a zvlášť protikatolíckej propagandy, ktorá zosmiešňovala všetko nadprirodzené. Ak ste boli úprimne veriacim katolíkom, ktorý sa za svoju vieru nehanbil a snažil sa ju šíriť ďalej, neustále ste boli internetovými trollmi posielaný na psychiatriu.

Nuž a tu sú plody tejto desaťročnej práce: poškodzované starobylé budovy, vulgárne, trápne, úchylné nápisy naplňujúce skutkovú podstatu trestného činu, akoby naškrabané démonmi samotnými a nie ľudskými bytosťami. To, čo títo ľudia nazývajú láskou, nie je láska; je to číra nenávisť; odpor ku kresťanom tak veľký, že ho možno cítiť až v kancelárii, kde sa píšu tieto riadky. Je to nenávisť k Bohu, k národu, k dejinám, ako aj k sebe samému ako ľudskej bytosti. Ale presne o tom je aj súčasný liberalizmus. Je o vytvorení novej ideológie, ktorá má nahradiť tú „starú“ – kresťanskú. Je o tom, že tzv. pseudoláska a číra nenávisť majú nahradiť pravú lásku a kresťanskú spolupatričnosť, nepravda má nahradiť pravdu, ľudská pýcha má nahradiť Bohom stanovený poriadok vecí.

Zákony štátu už nemajú privádzať ľudí k bránam Neba; majú ich nasilu ťahať k bránam večného zatratenia.

No dobre, ale ako sa k tomu postaviť?

To je otázka za milión. Ako sa k tomu postaviť? Ako vôbec ochrániť svoje deti, ako proti tomu bojovať? Všetko nasvedčuje tomu, že sa veci brutálne zrýchľujú – k horšiemu. Rod Dreher navrhuje vytváranie akýchsi „get“ – či útočísk – pre kresťanov, ktoré by fungovali ako akési štáty v štátoch, či mestá v mestách. Môže to byť fungujúca stratégia – koniec koncov v USA nastupuje trend, kedy sa konzervatívne ladení ľudia sťahujú z liberálnych štátov do konzervatívnych a naopak. Začína sa tam otvárať téma možného politického rozdelenia Ameriky na dva štáty – na konzervatívnu a liberálnu Ameriku.

Model „mesta v meste“ môže fungovať. Úplné uzavretie by však znamenalo úplnú kapituláciu. To prenecháme naše kostoly, aby z nich boli obchody, či diskotéky, ako na Západe? Niektoré zábery tancujúcich hulvátov v kostole – prerobenom na diskotéku – z Francúzska či Talianska pôsobia naozaj odpudzujúco; a hrozivo znesväcujúco.

Asi je dôležité si pripomenúť, že tento život nie je jediný. Že po časnom živote tu na zemi nás očakáva život večný. Inak povedané – tento život je veľkou skúškou a vždy bude trápením, vždy bude bojom, vždy bude mať pachuť horkosti. Naša pravá vlasť je v Nebi. Je preto zrejme potrebné držať rozpadajúce sa línie a nie hneď utekať do poslednej pevnosti –, lebo tá tým rýchlejšie môže padnúť.

Nezanedbateľný je tiež fakt, že aj tí, čo na nás útočia, sú taktiež ľudia s ľudskou dušou. A niektorí z nich sa môžu aj vďaka nášmu postoju zachrániť pre život večný. Veľkí svätci minulosti rovnako tak šli do pohanských krajov ohlasovať pravú vieru a bojovať za Krista. Mnohí z nich skutočne obrátili celé národy, ale neklamme sa: trvalo im to desaťročia tvrdej driny a výsledok nebol nikdy istý.

Títo ľudia boli však nielen silno veriaci, ale zvykli sa tiež celé dni postiť, hodiny sa modlievať – niekedy aj celé noci, či činiť veľké pokánia. A až potom vyrazili do bezbožných ulíc, avšak zaiste posilnení légiami svätých anjelov.

Takže aj my sa zrejme musíme stať v prvom rade svätejšími v osobnom živote. Naši kňazi sa takými musia stať; lebo ich kostoly zjavne nepomaľovali sprejmi „antivaxeri“. Bohužiaľ, mnohí, mnohí z nich robia na zlej vinici a takým zjavne chýba akákoľvek osobná svätosť, pretože ich taktiež opantal klam tohto sveta. Dajme si teda poctivý záväzok, že budeme pracovať na svojej osobnej svätosti – pôstom, modlitbou ruženca, častým prijímaním, čítaním Biblie – a Boh nám napokon zaiste ukáže, ako bojovať proti tomuto veľkému zlu a celkovej nepriazni osudu. Potom sa však nesmieme báť, ale vykročiť v ústrety osudu, tak ako Jana z Arku.

Ani Mojžiš nevyviedol svoj ľud z Egypta vlastnou silou…

URL adresa článku: https://christianitas.sk/slovensko-uz-nie-je-krestanska-krajina-a-na-to-sa-treba-zamerat/